



Нови економски концепт за превазилажење економске кризе [објављен у понедељак](#) је изазвао реакцију, што на сајту НСПМ-а што мимо њега – и то је добро! Имамо још о чему да дискутујемо осим о покушајима и мерама владе за ублажавање економске кризе. Реакција на текст и недоумице које су се појавиле, захтевају да се на исте одговори, и пружи додатно објашњење предложеног концепта. Овом приликом нећу бити у прилици да одговорим свима, и надам се да ми нећете замерити што ћу, због економичности, свој одговор фокусирати на стручне критике и сугестије „ad rem“ својих колега.

[1](#)

Неке од њих нису изнете у јавности, али су инструктивне и представљају путоказ за пружање додатних објашњења у вези са предложеним концептом за превазилажење економске кризе.

Пре него што одговоримо на критике и сугестије, рећи ћу неколико речи о самом концепту пошто се исти погрешно повезује са економском ситуацијом у Србији током 90-тих година. Наиме, идеја концепта је заправо редефинисана и нашој ситуацији прилагођена идеја стабилизационог програма који је примењен у Израелу 1985. године.

Тада је, суочен са великим проблемима у реалном сектору (пад привредне активности, висока стопа инфлације), фискалном сектору (дефицит буџета око 17%) и екстерном сектору, Израел применио шокантну хетеродоксну стратегију прилагођавања.

Стратегија је имала неколико кључних елемената и базирала се на оштром смањењу дефицита у буџету, замрзавању цена и плата на одређени период, одређеној стопи девалвације националне валуте (иако то није био приоритет) и свесредној финансијској помоћи од стране САД од преко 1.5 милијарди долара.

Резултати су били веома позитивни по економију Израела. Али оно што је важно уочити,

и тада је констатовано да концепт који је примењен није у функцији у временима када привреда функционише у нормалним условима

. Значи поента је у следећем - мере које се данас доносе у Србији, као и глобално у свету, нису мере које се доносе једном и заувек. Напротив, оне су краткорочног типа и имају превасходан циљ да одрже економску активност, запосленост и животни стандард грађана.

Предлог економског концепта највећу реакцију изазвао је поводом предложене мере **за**

Одговор на критике

Пише: Дејан Миљковић
недеља, 05 април 2009 18:39

мрзавана цена

Сви који су констатовали да замрзавање цена ствара диспаритете, црно тржиште, немотивисаност - потпуно су у праву.

Ту свакако нема неслагања између аутора и критичара. Међутим када је у питању мера замрзавања цена смисао није у изолованом посматрању ефеката ове мере, већ у посматрању ефеката мере у садејству са свим осталим елементима механизма. Даље, мера замрзавања цена код великог броја читалаца схваћена је као мера замрзавања свих цена на тржишту роба и услуга, што представља погрешно тумачење.

Наиме, гувернер је истакао да рачуна са стопом инфлације од 8% на годишњем нивоу, а аутор је пројекцију буџета извршио са стопом инфлације од 7%. У тексту који сте прочитали дословно пише „пројекција буџетских прихода извршена је на основама претпоставке реалног раста од 1% и стопе инфлације од 7%“. Значи не ради се о свим ценама!

Такође, једна од корисних сугестија аутору поводом текста односила се на временски рок трајања мере замрзавања цена. У погледу временског рока трајања ове мере, дискусија је ишла у правцу да се оптимални временски рок креће између 3 и 6 месеци након имплементације. Процена је да би се у том временском року извршио процес значајнијег преусмеравања (скромне) домаће тражње ка домаћим производима.

Но, вратимо се на економски концепт и улогу мера замрзавања цена, повећања плата, и пензија (које није линеарно). Суштина концепта односи се на одржавање и повећање економске активности. Када привреда функционише генерира се агрегатна понуда на тржишту, а самим тим генерира се и агрегатна тражња која се на тржишту сусреће са агрегатном понудом. Реални сектор својом економском активношћу доприноси креирању агрегатне тражње директно кроз плате запослених у реалном сектору, и индиректно, путем фискалних давања буџету, кроз плате запослених у јавном сектору. Зашто је ово важно осветлићу из другог угла.

Одговор на критике

Пише: Дејан Миљковић
недеља, 05 април 2009 18:39

Драматичан пад економске активности је на делу. Подаци говоре следеће: број запослених децембра 2008. износио је 1,991,103, а фебруара 2009. године број запослених смањено се на 1,970,731. Такође, приметно је да смањење запослених од око 21,000 у току два месеца нема линеаран пад. У јануару број запослених смањено се за око 8,000, а у фебруару за око 13,000 запослених. Значи кретање поприма експоненцијалну форму. Ако још дубље уђемо у анализу кретања запослених, онда по подацима можемо да закључимо да је пад запослених у фебруару од око 13 хиљада последица смањења запослених у привреди. У фебруару број запослених у привреди износио је 978,799, а у јануару 990,710. У ванпривредним делатностима број запослених није бележио значајнију промену и кретао се на нивоу од 424,260 запослених. Добро сте приметили, недостаје око 567,500 запослених. То су запослени у приватном сектору и методологија за праћење запослености у приватном сектору је другачија у односу на методологију за привреду и ванпривредне делатности. Стога би податке о смањењу броја запослених требало узети са резервом јер немамо информацију о смањењу броја запослених у приватном сектору.

Склон сам процени, на основу проблема са финансијском ликвидношћу у српској економији, да је број смањења запослених у приватном сектору бар на нивоу смањења у привреди, ако не и већи. То значи да оперишемо негде са око 40,000 запослених који су остали без посла. Сада ће ми вероватно поново замерити то што ове податке не гледам само као на бројеве. Број запослених који су остали без посла у суштини за мене представља број породица и множим га са три (чланова породице).

Последице успоравања економске активности су вишедимензионалног карактера. Повећање броја незапослених (слика у огледалу смањења запослености) представља смањење домаћег дела агрегатне тражње. Такође, представља смањење пореских прихода и директно утиче на приходну страну буџета, као и на приходе у фонду ПИО. Затим, повећање броја незапослених утиче на повећање расхода у буџету након пријављивања „на биро“. Повратно све ово утиче на реални сектор и на смањење привредне активности, а то последично смањује и приходе у буџету на основу дохотка, добити и ПДВ-а.

Какве везе има смањење економске активности са замрзавањем цена? Питање је на месту ако посматрате једну коцкицу у мозаику, и не видите цео мозаик.

Хајде да погледамо цео мозаик.

Нећу прескочити предложене мере повећање плата у буџету за 10% и повећање пензија од 10% за првих 7 група пензионера са најнижим примањима, тј. пензија чији је износ испод 25,000 динара. Наша тражња је мала, и на жалост биће све мања и мања. Просечна нето зарада у Србији у фебруару износила је око 31,000 динара, а на нивоу привреде која запошљава око 980 хиљада запослених просечна нето зарада је и нижа и креће се око 28 хиљада динара. Што се тиче приватног сектора, будимо реални - вероватно да је за огроман број запослених у приватном сектору зарада још и нижа од тог износа.

Повећање зарада би требало разумети као једнократну меру која мора ићи у комбинацији са оштрим кресањем свих осталих расхода у буџету. Примера ради, Израел је у тренутку имплементације шок стратегије смањио дефицит буџета за око 8 процентних поена, са 16,6% на 7,3% у односу на бруто домаћи производ. Поред оштрих редукција у погледу расхода у буџету, Влада Израела је са синдикатима склопила социјални договор - тзв. „package deal“, који је подразумевао замрзавање плата и цена. У погледу цена план је подразумевао да се 90% цена роба и услуга из потрошачке корпе стави под контролу државе на одређен временски период. Аналогно, у представљеном концепту не ради се о замрзавању цена свих производа и услуга (али та нејасноћа или непрецизност нека иде на душу аутора).

Још нешто. Оштре критике су упућене аутору због идеје о замрзавању цена. Али нешто су критичари пропустили да приметите, или су пак превидели. Наиме, чињеница је да већ сада постоји приличан број цена производа и услуга које су под контролом државе. Цене које су под контролом државе обухватају:

- електричну енергију,
- нафтне деривате,
- комунално стамбене услуге,
- услуге социјалне заштите,
- саобраћајне услуге,
- птт услуге,
- хлеб, брашно, млеко, цигарете, лекови и остало.

Цене тих производа и услуга не одређују се тржишно, зар не? Стога ми није јасно како присталице тржишног функционисања не реагују гласно, јасно, именом и презименом против овог регулисања цена на одређен временски период. Или можда ја грешим, јер не уочавам ту суштинску разлику између контроле цена од стране државе (немењања цена за одређен временски период) и замрзавања цена на одређен временски период. У среду 1. априла министар енергетике је саопштио да не очекује промену цена

електричне енергије до краја године (девет месеци)!. Можда је првоаприлска шала, видећемо.

Поновићу да је Израел ставио под контролу 90% цена у потрошачкој корпи у склопу мера борбе против инфлације; и опет ће се неко јавити и констатовати да ми немамо тако високу инфлацију као што је Израел имао 1984. године. И то није нешто што се спори, али идеја није била да се мера контроле цена користи као инструмент у борби против инфлације. Као што сам на почетку констатовао презентирани концепт је у суштини редефинисана идеја

стабилизационог програма Израела. Обратите сад пажњу. Потрошачка корпа обухвата групу производа и услуга која обухвата како домаће тако и иностране производе. За одређене позиције у потрошачкој корпи конкуришу како домаћи тако и инострани, тј. увозни производи. Шта је идеја? Постепена депресијација динара уз контролисање цена из потрошачке корпе утицала би на давање предности домаћим производима на позицијама где имате конкуренцију увозних производа. Значи за разлику од наше владе која путем средстава информисања апелује (очито без много успеха) на грађане Србије да „купују домаће“, пред очима вам је механизам који, при јако ограниченој тражњи на нивоу појединца, има за циљ да тог истог појединца врати у стање реалности и усмери га ка домаћим производима. Намерно се нисам одредио према потребном нивоу депресијације динара за остваривање овог ефекта јер не желим да метода „гледања у пасуљ“ буде основ за ставове које износим. Наиме, након имплементације мера мора се вршити константно праћење кретања тражње за појединим производима. Тренутак када се тражња преусмери ка домаћим производима је у ствари ниво девизног курса који је остварио циљ у погледу ефекта мере замрзавања цена. То је такође тренутак када креће дерегулација цена производа и услуга. Стручна расправа са одређеним бројем колега поводом предложеног концепта резултирала је проценом да би се очекивани ефекат могао произвести у периоду од 3 до 6 месеци, јер поред контроле цена и депресијације динара постоји и ефекат суспензије ССП-а који би утицао на преусмеравање тражње на домаће производе.

И када смо већ код ССП-а, нећу одговарати на прозивке које се односе на „одступање од нашег зацртаног пута ка ЕУ“. Чланак у којем је представљен нови концепт превазилажења економске кризе је економског, а не политичког или идеолошког карактера. Није ми баш најјасније зашто економска драма у којој се налазимо мора да прерасте у трагедију у којој се жртвујемо како бисмо показали „приврженост путу ка ЕУ“, иако се од нас та жртва и не тражи! У прилог томе прочитајте следеће:

ССП – Члан 69 (став 2)

Одговор на критике

Пише: Дејан Миљковић
недеља, 05 април 2009 18:39

„Када се једна или више држава чланица или Србија налази у озбиљним платнобилансним тешкоћама или јој такве тешкоће прете, Заједница или Србија могу, у складу са условима утврђеним у Споразуму СТО, усвојити рестриктивне мере, укључујући мере које се односе на увоз, које ће бити ограниченог трајања, а које не могу прекорачити оно што је строго потребно, да би се поправио платни биланс. Заједница или Србија, зависно од ситуације, о томе ће одмах обавестити другу страну.“

Такође, Прелазни споразум о трговини и трговинским питањима који је господин Ђелић потписао садржи члан 36 који је идентичан члану 69 ССП-а.

Суспензија ССП-а на одређен временски период несумњиво би допринела преусмеравању ограничене домаће тражње ка домаћој понуди, а постојали би и позитивни ефекти на приходе у буџету од царина и ПДВ-а на увозне производе. Шта је смисао преусмеравања тражње? Није у фокусу ситуација у текућем билансу и теоријски став да би то довело до смањења увоза и повећања извоза. Такав став просто није реалан данас када имате страховито смањење светске тражње и успоравање спољнотрговинских токова. У центру пажње је домаћа економска активност – спречити њен даљи суноврата, одржати постојећи ниво, па чак и повећати исти. На чему базирамо изнети оптимизам? Прво, Влада би била растерећена социјалне тензије склапањем социјалног договора са синдикатима који би подразумевао једнократни раст плата од 10% и контролисање цена из потрошачке корпе на одређен временски период. Друго, преусмеравање ограничене домаће тражње ка домаћим производима деловало би на спречавање даљег пада и одржавање постојећег нивоа економске активности. Треће, смањење каматне стопе утицало би позитивно на повећање економске активности, са једне стране, и повећање домаће агрегатне тражње са друге стране. Код овог трећег става ћемо се задржати јер је исти везан за област монетарне политике, а неколико критика упућено је са становишта предложених мера из области монетарне политике.

Неке од критика односиле су се на то да референтна каматна стопа нема неку значајнију улогу на кретање стопе инфлације данас у Србији, затим да ће смањење референтне каматне стопе утицати на драматичан одлив капитала, да омогућавање напуштања девизне клаузуле за грађане и привреду који су узели кредите код пословних банака у Србији није изводљиво, и да је код крос бордер кредита таква акција просто неизводљива.

Кренимо редом. Прво, поента смањења каматне стопе у представљеном економском концепту није усмерена ка регулисању нивоа инфлације, већ је усмерена у правцу

Одговор на критике

Пише: Дејан Миљковић
недеља, 05 април 2009 18:39

обезбеђивања нижих трошкова финансијских средстава на финансијском тржишту, финансијских средстава за којима вапи неликвидна привреда Србије. У табели 1. наводимо кретање референтне каматне стопе и каматне стопе на пласмане банака.

Табела 1. Каматне стопе

	2007	2008				2009
	Дец.	Март	Јун	Сеп.	Дец.	Јан.
На пласмане банака ¹⁾	11.13	14.59	16.93	17.35	18.11	18.61
Референтна каматна стопа ²⁾	9.57	13.50	15.75	15.75	17.75	17.50

Извор: Народна банка Србије

1) просечне пондерисане каматне стопе

2) просечна пондерисана каматна стопа на хартије од вредности НБС

Данас слабо можете да чујете да је неком озбиљном у фокусу пажње стопа инфлације. Гувернер Европске централне банке (ЕЦБ), господин Jean-Claude Trichet у интервјуу од 8. новембра 2008. године (Interview with Folha de Sao Paulo) истиче да је ЕЦБ била једна од првих централних банака која је одмах након 9. августа 2007. (почетак кризе) „упумпала“ одређену количину новца у финансијски систем како би исти покушала да стабилизује. Такође је констатовао да мере које ЕЦБ тренутно спроводи у фокусу имају одржавање поверења становништва у финансијски систем. Значи, поновно истакнимо – критична времена подразумевају имплементацију мера које сигурно не бисте применили да су времена стабилна. Ех, шта би било да нисмо мењали референтну каматну стопу од децембра 2007. године... Али, нећу опет да критикујем монетарну политику (сам себи почињем да звучим као покварена плоча) и да указујем да се цена спречавања раста стопе инфлације од 2 до 3 процентна поена данас плаћа високим трошковима прибављања капитала на финансијском тржишту и успоравањем економске активности.

Хоћу да се вратим на економски концепт и смањење референтне каматне стопе. Идеја ове мере је да се олакша приступ капиталу на финансијском тржишту. Идентичан механизам имао је и Израел 1985. године; са имплементацијом програма уследило је смањење номиналне каматне стопе. Повољна ситуација за Србију у односу на Израел је што постоји већа конкуренција пословних банака на финансијском тржишту данас у Србији него што је то било у Израелу 1985. године. Стога је за очекивати да би спред између референтне каматне стопе и каматних стопа пословних банака био мањи са смањењем каматне стопе него што је то било у Израелу.

Критика да ће смањење референтне каматне стопе условити драматичан одлив капитала пословних банака са страном власничком структуром јесте исправна али само ако сте ограничени у својим погледима и размишљањима на само једну коцкицу у мозаику, и не видите шири контекст. Да пробам да појасним контекст (не замерите на педагошком тону). У праву сте када констатујете да смањење каматне стопе може довести до одлива капитала. У суштини при презентовању економског концепта напоменуо сам да чак и у случају непромењеног нивоа каматне стопе, постоји могућност одлива капитала ако се централе пословних банака нађу у проблемима. Тренутно постоји велики страх од страних пословних банака, и за сада оне тај страх користе као добру стартну позицију за своје пословање не само у Србији него и у другим земљама. Међутим, парадокс је што се не уочава да су стране пословне банке тренутно у клопци и налазе се у веома незавидној позицији. Наиме, јурећи екстра профит у протеклих десетак и више година разгранале су мрежу својих централа по целој централноисточној Европи и уложиле огромне суме капитала. Данас, када би нека од страних пословних банака енергично кренула да излази са било ког тржишта на којем послује то би створило страховит ефекат неповерења код становништва у различитим земљама не само поменутог региона. Страх међу грађанима широм централноисточне Европе аутоматски би иницирао повлачења депозита из свих страних (квазидомаћих) банака, без обзира да ли те банке имају или немају проблема у функционисању. Слична ситуација се десила и у време Велике депресије када су страдале и здраве пословне банке због великог притиска становништва путем повлачења депозита. И у томе је парадокс, може се врло лако десити обрнута ситуација, не да гувернери пословних банака одлазе у Беч, већ да директори пословних банака долазе код гувернера различитих централних банака. Заправо, ако би се десио колапс страних пословних банака на тржиштима централне и источне Европе то би био трећи удар „економског цунамија“ у форми feedback-а ка земљама ЕУ.

. Другим речима, немамо ми тако лошу преговарачку позицију са страним пословним банкама, само што то још увек не уочавамо.

Представљен концепт рачуна са одређеним одливом капитала, и зато су битна и неопходна финансијска средства у износу од 3-3,5 милијарде евра. На основу претходно констатованог, одлив капитала неће бити драматичан и зато ће финансијска средства улазити постепено у финансијски систем уз активну улогу НБС-а на фиксинг

састанку, који ће имати за циљ омогућавање постепене депресијације динара.

Девизна клаузула. Следећа критика односи се на меру омогућавање напуштања девизне клаузуле код кредитног оптерећења грађана и привреде за кредите одобрене код пословних банака у Србији. Видите, свестан сам да се филм јако брзо одвија, да Влада улаже напоре за превазилажење постојеће ситуације, и да сходно томе износи велики број потенцијалних мера о којима се јавно расправља. Стога не осуђујем оне који нису у стању да испрате све те мере. Подсетићу на 25. новембар 2008. године и конференцију за штампу вицегувернерке Мире Ерић-Јовић – Кретање кредитне активности и могућност коришћења додатних опција при отплати кредита.

На поменутој конференцији на сто је стављена иницијатива НБС „чији је циљ пружање додатних опција у отплати дуга по кредитима:

- продужења рока отплате до годину дана за кредите у коришћењу, по захтеву клијената, кеш кредити уз додатни услов да се претвори у динарски (уз промену регулативе НБС);

- конверзија кредита индексираних у страном валути у динарске, по захтеву клијената;

- конверзија кредита индексираних у CHF у EUR, по захтеву клијената;

- Улога НБС је да се стара да примена наведених опција буде спроведена на фер начин, без додатних трошкова, уз непромењене или повољније услове, и то према клијентима који уредно измирују обавезе и чије су тешкоће у отплати кредита привременог карактера;

- 20 банака је исказало спремност да клијентима пруже могућност да користе опције за отплату дуга по кредитима (без додатних трошкова, као и да понуду за продужење рока отплате и конверзију кредита учине повољнијим);“ крај цитата.

Дакле, та иницијатива већ стоји као предлог на столу, и можда говори у прилог ставу да и стране пословне банке имају страха који се тиче пословних активности на тржиштима централне и источне Европе. Но, имајући у виду податке из табеле 1. тада (кад је представљена) та солуција није била прихватљива за грађане и привреду због висине каматних стопа, али са смањењем каматних стопа свакако представља рационално решење. Какви су ефекти ове мере? Привреди омогућава растерећење са расходне стране у погледу ставке која се односи на сервисирање обавеза по основу узетих кредита. Онима којима су потребна финансијска средства омогућава да се задуже без валутне клаузуле по нижој каматној стопи. Држава је растерећена субвенционисања дела каматне стопе и финансијска средства може да усмери кроз Фонд за помоћ привреди у привредне субјекте који због своје пословне ситуације не могу средства да прибаве од пословних банака. Грађанима омогућава да у својим

расходним странама буџета рачунају са једним износом средстава који неће бити подложен промени услед промене девизног курса. На тај начин њихови појединачни буџети неће се смањивати услед депресијације динара и повећања обавеза по основу сервисирања дуга на основу узетих кредита. У буџету грађана остаје иста сума за потрошачку корпу али ће на основу приказаног механизма увозни производи постати мање атрактивни, те ће многе од њих заменити домаћи производи. Значи и ова мера је у правцу повећања економске активности – јер погађа и понуду и тражњу. И, да, ова мера такође одржава и животни стандард грађана!

Критику упућену у погледу крос бордер кредита нисам у могућности да прокоментаришем, јер у тексту исти нису ни споменути, али ми је сада пружена прилика да изнесем став по том питању. Тачно је да се велики број предузећа директно задужио у иностранству, и у таквим случајевима није било говора о било каквим мерама помоћи. То и гувернер зна, и у складу са тим, информација из Беча након одржаног састанка била је веома општег карактера и необавезујућа. Сам ССП у члану 63 (став 1 и 1а) констатује да ће стране обезбедити слободно кретање капитала које се тиче кредита за комерцијалне трансакције, финансијске зајмове и кредите, с роком доспећа дужим од годину дана. Додуше став 5 истог члана омогућава у изузетним околностима, када се једна од страна налази у проблемима, предузимање заштитних мера за период не дужи од 6 месеци. Но, нису нам потребне никакве заштитне мере, потребно нам је да представници страних банака дођу у Београд, седну за сто са представницима наше земље, и договоре фер услове око репрограма кредитних средстава код којих постоји проблем око сервисирања обавеза. „Жив дужник“ је увек боља ситуација за кредитора од „мртвог дужника“. А са друге стране већ сам указао да ни наша преговарачка позиција није толико лоша јер и стране пословне банке имају огроман страх од краха. Ефекти репрограма позитивно би се одразили на привреду са једне стране, и на државу кроз смањење одлива финансијских средстава, са друге стране.

Нешто мање критика је било упућено из домена фискалне политике, осим да се аутор превише, и „популистички“ брине за животни стандард пензионера и грађана Србије. Али искористићу прилику да повучем паралелу између предлога економског концепта и онога што је било примењено у Израелу. У предлогу економског концепта задржане су исте пореске стопе и основице уз драстично смањење расхода буџета. У предлогу Израела неке од пореских стопа биле су смањене али су и даље биле на високом нивоу и релативно веће од пореских стопа у Србији. Тешко је извршити компарацију зато што је дошло до промене у пореским системима. Но, повећана економска активност условила је и повећане пореске приходе, што је уз финансијску помоћ САД-а омогућило несметано економско функционисање Израела. Редефинисан програм Израела у контексту који вам је овде представљен нема у нашем случају за циљ борбу против инфлације, већ борбу за повећање привредне активности. И са становишта буџетских прихода, поента је да кроз повећану економску активност забележите и повећање пореских прихода.

Одговор на критике

Пише: Дејан Миљковић
недеља, 05 април 2009 18:39

Још једном желим да се вратим на почетак овог одговора, и констатујем да није тачно а ни коректно одређену појединачну меру, попут замрзавање цена, политички повезивати са одређеним друштвено-политичким системом – мислим превасходно на социјализам и комунизам. Америка је од 70-тих година прошлог века неколико пута замрзавала цене различитих производа. Данас се широм САД распламсава дебата око потенцијалне могућности замрзавања цена одређених производа (вид. FoxNews.com 16. март 2009.). У Пенсилванији је један од великих трговинских ланаца почетком 2009. године замрзнуо цене преко 1000 производа на 90 дана. Уједињени арапски емирати су априла 2008. године у договору са водећим малопродајним ланцима замрзнули цене већине прехранбених производа. Мексико је пре неколико година замрзнуо цене 150 производа на 6 месеци. Кина као трећи произвођач шећера у свету данас активно регулише цену шећера услед несташице истог производа на светском тржишту. У Ирској се тренутно води велика дебата око замрзавања цена алкохолних пића у пабовима, итд... Дакле, у земљама које су далеко развијеније и богатије од Србије, крајем 2008 и почетком 2009. године кренуо је талас замрзавања цена прехранбених производа и производа широке потрошње. Важно је разумети да су такве мере краткорочне и имају за циљ да произведу одређен ефекат, оне нису једном и заувек дате. Такав је и концепт који вам је предочен, концепт за превазилажење економске кризе који у свом фокусу има одржавање економске активности и стандарда грађана. До неких бољих времена.

1. Што се тиче одговора на “критике” аргументима *ad hominem*, омиљене међу онима који немају пуно тога да кажу о самој теми о којој се расправља, остављам их за другу прилику, изузимајући делимично тврдњу коментатора Матића “да је Дејан Миљковић у економском тиму Напредне странке” – наиме, да цитирам истог коментатора “истине ради, треба напоменути и то” да аутор текста јесте дао допринос економском тиму СНС-а, али се његово ангажовање у економском тиму завршило јануара 2009. године. Предлог економског концепта и ставови изнети у текстовима поводом предлога новог економског концепта никако не могу довести у везу са било којом политичком партијом.

[
^
_]
]